

Nr 12.

Ankom till riksdagens kansli den 24 februari 1944 kl. 4 em.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i förordningen den 22 juni 1934 (nr 320) angående grunder för förvaltningen av viss kronoegendom, m. m.

(2:a avd.)

I en till riksdagen den 28 januari 1944 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 61, har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att

dels antaga vid propositionen fogade förslag till förordning om ändring i förordningen den 22 juni 1934 (nr 320) angående grunder för förvaltningen av viss kronoegendom,

dels ock godkänna den ändring i gällande grunder för försäljning i vissa fall av kronoegendom m. m., som framgår av ett som bilaga till statsrådsprotokollet fogat förslag till ändrad lydelse av 9 § förordningen den 6 juni 1929 (nr 176).¹

Vid propositionen fogat förslag till ändring i 1934 års förordning är av följande lydelse.

Förslag

till

Förordning

om ändring i förordningen den 22 juni 1934 (nr 320) angående grunder för förvaltningen av viss kronoegendom.

Häri genom förordnas, dels att 7 §, 9 § 1 mom., 12, 13, 17 och 19 §§, 25 § 1 mom. samt 31, 33, 34, 37, 38, 40, 45, 46 och 47 §§ förordningen den 22 juni 1934 angående grunder för förvaltningen av viss kronoegendom skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges, dels ock att 20 § samma förordning skall upphöra att gälla.

7 §.

Arrende av jordbruksegendom skall i allmänhet omfatta minst tio och högst tjugo år; dock må, i avbidan på fullbordande av skifte, större dik-

¹ Detta förslag är fogat som bilaga till detta utlåtande.

ningsföretag, vattenavledning eller invallning, så ock i händelse under närmast följande åren annat förhållande antages inträda, som väsentligen inverkar på egendomens arrendevärde, ävensom därest egendomen är avsedd att försäljas, utarrendering ske på kortare tid än tio år.

Anses större — — — befunna odlingarna.

9 §.

1 mom. Är arrendator av jordbruksegendom på grund av kontrakt optionsberättigad, eller har han eljest innehaft arrende av egendomen så lång tid, att denna tillsammans med återstående delen av arrendetiden uppgår till fem år, skall vid förnyad utarrendering av egendomen arrendet på de fastställda arrendevillkoren hembjudas honom eller, i händelse han avlidit, hans änka och barn; dock att domänstyrelsen må, om arrendatorn påtagligen eftersatt sina förpliktelser enligt arrendeavtalet, besluta, att hembud icke skall äga rum. Därest arrendatorn avlidit samt efterlämnat änka och barn eller flera barn, skall föreläggande givas dem att, om de vilja gemensamt behålla arrendet, till handhavande för deras räkning av egendomens skötsel anmäla någon av nämnda dödsbodelägare eller annan lämplig person.

12 §.

Arrendeavgiften skall för varje arrendeår erläggas på sätt domänstyrelsen bestämmer under uppbördstermin från och med den 1 till och med den 14 mars det kalenderår, då arrendeåret utlöper.

13 §.

1 mom. Kronan åligger att tillhandahålla arrendatorn för jordbruket nödiga byggnader.

2 mom. Vill arrendatorn uppföra ny byggnad, göra med uppgift om byggnadens beskaffenhet och den beräknade kostnaden anmälan därom hos domänstyrelsen. Efter verkställd utredning må domänstyrelsen bestämma, om byggnaden skall uppföras, därvid tillika, under hänsynstagande till den nytta arrendatorn har av byggnaden, skall bestämmas den honom därför tillkommande ersättningen. Denna skall gottgöras arrendatorn kontant eller efter överenskommelse genom avkortning å arrendeavgiften antingen sedan arbetet blivit av domänintendenten avsynat och godkänt eller ock i mån av arbetets utförande.

3 mom. Har arrendatorn å egendomen uppfört byggnad, till vars uppförande han icke erhållit tillstånd, och gör han framställning om ersättning för dylik byggnad utöver vad enligt allmän lag tillkommer honom, må domänstyrelsen tillerkänna honom sådan ersättning vid avträdet av egendomen, dock endast under förutsättning att genom byggnadens uppförande egendomens arrendevärde ökats i sådan grad, att vad i ersättning utgives jämte ränta därå varder kronan gottgjort.

17 §.

Arrendatorn skall tillförbindas att städse i fullgott stånd underhålla vid egendomen befintliga byggnader och dess övriga tillhörigheter ävensom att enligt de närmare föreskrifter, som genom arrendekontraktet må vara meddelade, väl hävda och i god växtkraft hålla egendomens åker och äng. Vad nu stadgats innefattar icke inskränkning i den kronan såsom jordägare enligt allmän lag åliggande skyldigheten att verkställa sådan nybyggnad eller ombyggnad av i arrendet ingående arbetarbostad, som erfordras för bostadens hållande i det skick som motsvarar vad enligt gällande hälsovårdsstadga kräves.

Det ersättningsbelopp — — — avhjälpst bristerna.

19 §.

I arrendekontraktet skall intagas förbehåll därom att arrendatorn är pliktig att genom avkortning å ett eller flera års arrendeavgift mottaga den ersättning för vid täckdikning använda tegelrör eller andra rör av lika varaktig beskaffenhet och för vid anläggande av cementerad gödselstad använt material, som enligt allmän lag må tillkomma honom.

25 §.

1 mom. I arrendekontraktet skall intagas förbehåll därom, att arrendatorn endast med domänstyrelsens medgivande må sätta annan i sitt ställe.

31 §.

Skall jordbruksegendom utarrenderas på kortare tid än fem år, må utarrenderingen ske i den ordning, domänstyrelsen i varje fall bestämmer; och vare vid fastställande av arrendevillkoren domänstyrelsen ej bunden av bestämmelserna här ovan i detta kapitel och ej heller av stadgandena i allmän lag, i den mån avvikelse från dem må göras.

33 §.

De åligganden och befogenheter, som i avseende å utarrendering av jordbruksegendom och med arrendet sammanhängande förhållanden tillkomma domänstyrelsen, må efter Kungl. Maj:ts bestämmande utövas av överjägmästaren eller annan domänstyrelsen underställd tjänsteman, dock med den inskränkning, som följer av stadgandet i 34 § angående bestämmandet i vissa fall av kortare arrendetid än fem år, samt med iakttagande att frågor om utförande av byggnadsarbeten och om ersättning åt arrendatorn i anledning av arrendet alltid skola avgöras av domänstyrelsen.

Domänstyrelsen må — — — och gödsel.

34 §.

Upplåtelse, som i 32 § sägs, skall ske för minst fem år, såvitt icke upplåtelsen avser mindre brukningsdel (huggaretorp eller annat därmed jämförligt ar-

betarboställe), där arrendatorn icke av jordbruket kan erhålla sin huvudsakliga bärgning. Dock må, där särskilda omständigheter föranleda därtill, domänstyrelsen bestämma, att upplåtelsen skall ske för kortare tid än fem år. Såsom sådana omständigheter skall särskilt anses, förutom förhållanden, som omförmälas i 7 § första stycket, att optionsberättigad arrendator, med hänsyn till ålder, hälsotillstånd eller dylikt eller på grund därav att han ingått eller har för avsikt att ingå avtal om köp eller arrende av annan fastighet, förklarar sig vilja avsluta arrendeavtal på kortare tid än fem år, eller att med hänsyn till kronans skogsbruk det för kronan är av synnerlig vikt, att utarrenderingen sker för kortare tid.

Avser arrendet huggaretorp eller annat därmed jämförligt arbetarboställe, som i första stycket sägs, må upplåtelsen ske för tid, som i varje fall finnes lämpligast.

Är arrendeavtalet — — — år därefter.

37 §.

Arrendeavgiften skall erläggas till jägmästaren å tid, som i kontraktet bestämmes.

38 §.

Kronan åligger att å skogsjordbrukets byggnader, som tillhöra kronan, verkställa de för deras bibehållande i brukbart skick erforderliga reparationer, som ej äro av allenast mindre omfattning och som icke föranletts av arrendatorns vållande. Med reparation av mindre omfattning förstås avhjälpande av smärre brister å golv, vägg- och takbeklädnad, fönster, dörrar, trappor, eldstäder, murar och fast inredning ävensom andra åtgärder, vilka äro att anse såsom tillfällig lagning.

Anses av särskild anledning skogsjordbruk böra utarrenderas i obebyggt skick, må sådant kunna ske.

40 §.

Arrendatorn skall — — — av kronan.

Arrendatorn skall ock åläggas att om skada, som timat å byggnad och vars avhjälpande ej åligger honom, lämna meddelande på sätt som angives i arrendekontraktet. Försummar arrendatorn att lämna sådant meddelande, vare han ansvarig för skada som därav kommer.

Rätt att — — — icke arrendatorn.

45 §.

Vad i 31 § finnes stadgat i avseende å utarrendering av jordbruksegendom på kortare tid än fem år skall icke äga tillämpning vid utarrendering av skogsjordbruk. Är den kortare arrendetiden föranledd därav, att skogsjordbruket är avsett att försäljas, äger dock domänstyrelsen förordna, att vid utarrenderingen undantag må göras från de bestämmelser, som eljest skolat tillämpas.

46 §.

Utarrendering av lägenhet för annat ändamål än jordbruk må, med iakttagande av stadgandet i 2 kap. 70 § femte stycket lagen om nyttjanderätt till fast egendom, ske i den ordning och under de villkor, som för varje fall prövas lämpliga.

47 §.

Kungl. Maj:t eller, i den mån Kungl. Maj:t därom beslutar, domänstyrelsen äger meddela de närmare föreskrifter, som kunna finnas erforderliga för tillämpningen av här ovan angivna grunder.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling. Förordningen skall dock icke verka rubbning i de bestämmelser, vilka vid dess ikraftträdande äga tillämpning beträffande därförinnan tillkomna arrendeförhållanden.

Efter beslut vid 1943 års riksdag (prop. nr 346; r. skr. nr 533) utfärdades den 22 december 1943 (nr 883 och 884) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 14 juni 1907 (nr 36 s. 1) om nyttjanderätt till fast egendom samt lag om förköpsrätt, vilka lagar trädde i kraft den 1 januari 1944. Vid genomförande av denna lagstiftning förutsattes, att de särskilda författningar, som reglerade förhållandena vid kronoarrenden och ecklesiastiska arrenden, skulle underkastas en översyn i syfte att bringa dem i närmare överensstämmelse med de ändrade stadgandena i arrendelagen. Frågan om ändrade grunder för upplåtelse av kronoegendomar har i anledning härav varit föremål för beredning inom jordbruksdepartementet. I en i oktober 1943 inom departementet upprättad promemoria har sålunda upptagits förslag till de ändringar i förordningen den 22 juni 1934 (nr 320) angående grunder för förvaltningen av viss kronoegendom, m. m., som föranledas av förslagen i propositionen nr 346/1943. Sedermera har i januari 1944 ytterligare en promemoria i ämnet upprättats inom jordbruksdepartementet. Över promemoriorna ha yttranden avgivits av domänstyrelsen, föreningen arrendatorer av kronoegendomar i Malmöhus län u. p. a., svenska skogs- och flottningsarbetareförbundet, svenska sågverksindustriarbetareförbundet, Sveriges lantbruksförbund och riksförbundet landsbygdens folk (R.L.F). Riksförbundet Sveriges statsarrendatorer u. p. a., som beretts tillfälle att yttra sig i ärendet, har icke begagnat sig därav.

Propositionen innehåller redogörelse *dels* för gällande bestämmelser (s. 7—9), *dels* för innehållet i departementspromemoriorna (s. 9—11) *dels* ock för de infortrade yttrandena (s. 12—17). Utskottet tillåter sig att i berörda delar hänvisa till propositionen.

Departementschefen, statsrådet Pehrsson-Bramstorp, har i ärendet anfört bland annat följande.

»Som jag förut framhållit förutsattes, då statsmakterna vid 1943 års riksdag beslöto genomföra väsentliga ändringar i arrendelagen, att de sär-

skilda bestämmelser, som reglera förhållandena vid kronoarrenden, skulle underkastas en översyn i syfte att bringa dem i närmare överensstämmelse med de nya stadgandena i arrendelagen.

Ehuru de sociala bestämmelserna i nämnda lag icke uttryckligen äro tillämpliga å kronoegendomarna, synes det mig dock naturligt att i stort sett låta dem även vara normerande för de grunder, som skola gälla förvaltningen av nämnda egendomar. Härvid torde emellertid hänsyn böra tagas till de speciella förhållanden som gälla i fråga om dessa arrenden. Genom den nya arrendelagstiftningen ha de sociala bestämmelserna ändrats bland annat därtinnan, att den s. k. övre arealgränsen för bestämmelsernas tillämplighet höjts från 25 till 50 hektar, samt att arrendatorn tillerkänts optionsrätt för förnyad arrendering och förköpsrätt i händelse den arrenderade fastigheten skall försäljas. Enligt de regler, som gälla för kronoegendomar under domänstyrelsens förvaltning, äger arrendatorn redan nu optionsrätt. Härjämte skall kronoegendom, för vilken årliga arrendeavgiften icke överstiger 2 000 kronor, om försäljning ifrågasättes, hembjudas arrendatorn, därest han och medlemmar av hans eller hans hustrus släkt före honom under en tid av minst 10 år i följd innehåft egendomen. Denna hembuds rätt läser omfatta det arrenderade området jämte den stödskog, som lämpligen kan läggas därtill.

Den begränsning i de sociala arrendebestämmelsernas giltighetsområde, som den övre arealgränsen innebär, synes mig icke lämpligen böra gälla för kronans fastigheter. Som jag förut framhållit är kronoarrendatorns optionsrätt redan nu oberoende av fastighetens storlek. Hembuds rätten vid försäljning av kronoegendom torde också hädanefter böra avse samtliga kronoegendomar. Likaledes synes kronans skyldighet att tillhandahålla arrendatorn för jordbruket nödiga byggnader framdeles icke endast böra gälla för de s. k. skogsjordbruken utan för jordbruksegendomarna överhuvud taget.

Den spridda belägenheten av kronoegendomarna medför, på sätt domänstyrelsen yttrat, med hänsyn till den mera centraliserade förvaltningen, som i allmänhet saknar motsvarighet i fråga om bolag och liknande rättsobjekt tillhöriga fastigheter, att kronans kostnader för underhåll av byggnader bliva större än motsvarande utgifter för andra jordägarekategorier. Denna omständighet torde också föranleda, att underhållskostnaderna komma att ställa sig avsevärt högre om arbetet skall utföras genom domänstyrelsens försorg än om det åvilar den enskilde arrendatorn. Såsom förut framhållits, har kronoarrendatorn genom den honom tillförsäkrade optionsrätten och hembuds rätten i allmänhet en säkrare ställning än arrendatorn av enskild jord, då domänverket knappast torde övertaga jordbruk för eget brukande. Vidare måste beaktas, att arrendeavgiftens storlek är direkt avhängig jämväl av arrendatorns skyldighet i fråga om underhållet av byggnaderna. I den mån kronans kostnader för underhållet bliva lägre och arrendatorns något högre, torde arrendeavgiften givetvis böra minskas. På grund av det anförda anser jag mig böra förorda, att arrendator av kronan tillhörig jordbruksdomän bör åläggas en viss underhållsskyldighet i fråga om egendomens byggnader. Jag har emellertid härvid utgått från att denna skyldighet icke bör omfatta andra arbeten

än sådana som äro hänförliga till det normala underhållet. Mera omfattande reparationer, vilka kunna betraktas som ombyggnad och påkallas av byggnadens förslitning trots ett tillfredsställande underhåll, torde däremot böra åvila domänverket.

Vad jag nu yttrat har endast avseende å andra kronoegendomar än skogsjordbruk. Beträffande de sistnämnda, å vilka kronan redan tidigare åtagit sig det huvudsakliga underhållet av byggnaderna, synes någon ändring icke böra genomföras i nu gällande regel, att kronans underhållsskyldighet skall avse de för byggnadernas bibehållande i brukbart skick erforderliga reparationer, som ej äro av allenast mindre omfattning och som icke föranletts av arrendatorns vållande.

I fråga om arrendators rätt till fiske gäller enligt de sociala bestämmelserna i nyttjanderättslagen (2 kap. 63 §), att arrendatorn ej må förbjudas att för husbehov nyttja det fiske, som hör till den arrenderade jorden, i vidare mån än såvitt angår visst fiskevatten, där särskilda åtgärder av jordägaren vidtagits till fiskets förbättrande, eller kräftfångst. Motsvarande stadgande äger jämlikt 1934 års förordning (42 §) tillämpning för skogsjordbruken. Enligt mitt förmenande bör samtliga kronoarrendatorer, där så kan ske utan olägenhet, i arrendekontrakten tilläggas rätt till husbehovsfiske. Uttrycklig bestämmelse härom i förordningen synes dock knappast vara erforderlig.

Förslag till ändringar i 1934 och 1929 års förordningar i anslutning till det anförda samt i övrigt i enlighet med de nyligen vidtagna ändringarna i nyttjanderättslagen torde nu böra föreläggas riksdagen. Att på sätt riksförbundet landsbygdens folk i sitt yttrande ifrågasatt i detta sammanhang verkställa en allmän översyn av bestämmelserna i 1934 års förordning, finner jag mig emellertid icke nu kunna förorda. Härför erfordras en mera omfattande utredning av hithörande frågor.

I överensstämmelse med det anförda har inom jordbruksdepartementet utarbetats förslag till dels *förordning om ändring i förordningen den 22 juni 1934 (nr 320) angående grunder för förvaltningen av viss kronoegendom*, dels ock *förordning om ändrad lydelse av 9 § förordningen den 6 juni 1929 (nr 176) angående försäljning i vissa fall av kronoegendom m. m.*»

Beträffande *specialmotiveringen* för de genom propositionen framlagda författningsförslagen får utskottet hänvisa till propositionen s. 19—22.

De i propositionen framlagda förslagen ha, som av den föregående redogörelsen framgår, till syfte att bringa de särskilda bestämmelser, som reglera förhållandena vid kronoarrenden, i närmare överensstämmelse med de nya stadgandena i arrendelagen, vilka tillkommit genom statsmakternas beslut vid 1943 års riksdag.

Den principiellt viktigaste nyheten i förslagen är en utsträckt tillämpning å kronoarrendena av vissa av de s. k. sociala bestämmelserna i arrendelagen. Dessa bestämmelser äro visserligen icke direkt tillämpliga å kronoegendomarna. Men genom särskilda föreskrifter i 1934 års förordning angående

Utskottet.

grunder för förvaltningen av viss kronoegendom ha nämnda bestämmelser i huvudsak gjorts tillämpliga å de s. k. skogsjordbruken, d. v. s. sådana å kronoparker eller andra kronoskogar belägna, av domänstyrelsen förvaltade jordbruksegendomar, som prövas erforderliga för skötseln av skogarna. Nu ifrågavarande förslag innebära, att flera av de mera betydelsefulla av de sociala bestämmelserna hädanefter skola gälla ej endast för skogsjordbruken utan för samtliga kronoegendomar. I likhet med departementschefen synes det utskottet icke lämpligt att i fråga om kronoegendomarna begränsa de sociala arrendebestämmelsernas giltighetsområde genom en övre arealgräns. Den avvägning mellan olika intressen som skett i propositionen synes utskottet välgrundad. Å ena sidan ha arrendatorernas berättigade intressen att erhålla en tryggad besittning av den arrenderade egendomen under gynnsamma betingelser blivit skäligen tillgodosedda. Å andra sidan har också erforderlig hänsyn tagits till de speciella förhållanden i föreliggande fall, som äro för handen för kronan som jordägare. Utskottet anser sig alltså kunna tillstyrka vad som härutinnan föreslagits i propositionen. Emellertid har granskningen av de särskilda bestämmelserna föranlett vissa uttalanden från utskottets sida.

Vid försäljning av kronoegendom skall hädanefter i regel hembud ske till arrendatorn oberoende av egendomens storlek och alltså även om arrendavgiften överstiger 2 000 kronor för år. Enligt förslaget föreligger icke dylik hembuds rätt, om arrendatorn påtagligen eftersatt sina förpliktelser enligt arrendeavtalet eller om hembud på grund av särskilt förhållande anses icke böra ske. Sådant särskilt förhållande får uppenbarligen anses vara för handen, där egendomen behöver upplåtas till tomter eller erfordras för ett kommunalt eller annat allmännyttigt ändamål. Enligt utskottets uppfattning bör hembud ej heller ifrågakomma i sådant fall, då det enligt bestämmelserna egendomen åsatta saluvärdet, exempelvis på grund av föreliggande möjligheter till en framtida tomtexploatering, står i uppenbart missförhållande till egendomens verkliga marknadsvärde.

Enligt propositionen skall det åligga kronan att tillhandahålla arrendatorn för jordbruket nödiga byggnader. Därest arrendatorn emellertid själv vill uppföra ny byggnad och domänstyrelsen medger detta, skall arrendatorn enligt regler som gälla redan nu kunna få viss ersättning för byggnaden. I sådant fall synes det utskottet önskvärt, att den kostnadsberäkning, som skall föregå ersättningens bestämmande, sker med största möjliga noggrannhet.

Vad som i propositionen föreslagits rörande underhållet av byggnaderna å annan kronoegendom än skogsjordbruk har icke föranlett annat uttalande från utskottets sida än ett understrykande av vad departementschefen uttalat. Arrendatorn bör sålunda vara skyldig att svara för den del av underhållet av egendomens byggnader, som är att hänföra till det normala underhållet, medan mera omfattande reparationer, vilka kunna betraktas som ombyggnad och påkallas av byggnadens förslitning trots ett tillfredsställande underhåll, skola åvila domänverket.

I likhet med departementschefen anser utskottet, att samtliga kronoarren-

datorer, där så kan ske utan olägenhet, i arrendekontrakten böra tilläggas rätt till husbehovsfiske. Likaledes synes det utskottet naturligt, att kronoarrondator, där det med hänsyn till jaktvården kan anses lämpligt, erhåller rättighet att jaga å den arrenderade jordbruksegendomens ägor.

Inom utskottet har uttalats viss tvekan, huruvida minimitiden för utarrendering av andra kronoegendomar än skogsjordbruk i allmänhet bör sättas till så lång tid som föreslagits eller till 10 år. Vissa skäl kunna sålunda anföras för en kortare arrendetid om exempelvis 5 år, som normalt skall gälla för de s. k. sociala arrendena. En längre arrendetid kan nämligen vid stigande konjunkturestresta till spekulation med arrenderätten. Enligt vad utskottet inhämtat ha också fall inträffat, då mera långfristiga arrendekontrakt överlåtits mot ej obetydlig kontant ersättning. Med hänsyn till det tämligen omständliga förfarande med särskild uppskattningsförrättning inför domänintendent och två uppskattningsmän, som enligt bestämmelserna måste föregå varje ny utarrendering, framträder det emellertid som opraktiskt med så korta arrendeperioder som 5 år. Utskottet anser sig därför kunna godtaga Kungl. Maj:ts förslag, att den minsta arrendetiden i allmänhet skall vara 10 år. Emellertid förutsätter utskottet härvid, att domänstyrelsen endast då särskilda skäl föreligga tillåter arrendatorn att under löpande arrendeperiod sätta annan i sitt ställe.

Under återopande av det anförda hemställer utskottet,

att riksdagen må med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition

dels antaga vid propositionen fogade förslag till förordning om ändring i förordningen den 22 juni 1934 (nr 320) angående grunder för förvaltning av viss kronoegendom,

dels ock godkänna den ändring i gällande grunder för försäljning i vissa fall av kronoegendom m. m., som framgår av det som bilaga till propositionen fogade förslag till ändrad lydelse av 9 § förordningen den 6 juni 1929 (nr 176).

Stockholm den 24 februari 1944.

På jordbruksutskottets vägnar:

ABEL ANDERSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit

från första kammaren: herrar *Carl Edmund Eriksson, Granath, Alfred Andersson, Jacob Hansson, Näslund, Bondeson, Bror Nilsson* och *Hagman* samt

från andra kammaren: herrar *Andersson* i Löbbo, *Gustafson* i Vimmerby, *Ericsson* i Sörsjön, *Carlström, Lundbom, Andersson* i Surahammar, *Jacobson* och *Larsson* i Karlstad.

Bilaga.

Förslag
till
Förordning
om ändrad lydelse av 9 § förordningen den 6 juni 1929 (nr 176)
angående försäljning i vissa fall av kronoegendom m. m.

Härigenom förordnas, att 9 § förordningen den 6 juni 1929 angående försäljning i vissa fall av kronoegendom m. m. skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

9 §.

Nu skall till jordbruk utarrenderad egendom försäljas eller upplåtas under åborätt; har egendomen innehafts av arrendatorn själv eller ock av arrendatorn och medlemmar av hans eller hans hustrus släkt före honom under en tid av minst tio år i följd, skall egendomen eller, om den skall styckas, den lott, som utgör huvudgården, hembjudas arrendatorn, utan så är att på grund av särskilt förhållande hembud anses icke böra ske eller, då fråga är om upplåtelse under åborätt, arrendatorn ej är behörig att antagas till åbo. Har arrendatorn påtagligen eftersatt sina förpliktelser enligt arrendeavtalet, må domänstyrelsen besluta, att hembud icke skall äga rum.

Vad i — — — i följd.

Hembud, som — — — nödiga kostnad.

Hembud, som — — — å saluvärdet.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.